

1.

*Ik heb rondgezworven en gedoold op aarde.
Op alle wegen die ik bewandelde
en in alle steden die ik bezocht,
scheef bezien en zelfs veracht.
De allerhoogsten heb ik vernederd.
De laagsten in het gezicht gespuugd.
Het bakkes dat gij nu ziet is onbestaand.
Het kijkt u niet aan.*

*De dood heeft geen ogen.
Het kwaad heeft geen handen.
De ziekte geen lichaam.
Ik ben niet wat gij ziet,
ik ben wat gij in mij ziet.*

*Niet de regen op uw akkers,
maar het wegblijven ervan.
Niet het mirakel dat uw kinderen geneest,
maar hun voortijdig graf.
Niet het zweet tussen twee geliefden,
maar het eelt op hun lippen.*

*De wind die naar binnen keert
en in zichzelf begint te waaien.
De bomen die splijten en verdrogen.
De woestijnen die zich als zeeën verspreiden.
De wolken die onder hun eigen zwaarte bezwijken.*

*En neen,
ik ben niet eens de duivel,
ook ik zie af,*

ik lijd evenzeer als jullie.

2.

Zo, dat is de proloog.

In de tweede scène zit zij op haar badkamer en somt alles op.

De bouwhypotheek drie maand niet afbetaald.

De garage afgebrand.

Haar computer gestolen.

Haar internet afgesloten.

Haar auto in de prak gereden.

Haar sleutelbeen gebroken.

Haar vent zwaar aan de coke.

Een kat doodgeboren.

En een labrador, achttien jaar oud, kanker.

Zijn poten tot op het bot afgekloven.

Geen geld om hem dood te laten spuiten.

Haar naam is Iris. Voor klanten Emmanuelle.

Net voor twaalven op een dinsdagavond had ik mij met een taxi van het station van Sint-Niklaas naar haar chalet laten voeren in het Stropersbos te Stekene. Vijftien keer had ze mij op voorhand gebeld. *Ja, maar 't is echt een noodsituatie, dit is niet te doen, ik word zot, ik kan niet meer ademen.* Haar hele leven is één ononderbroken noodsituatie.

Ze was op dat moment haar sleutels kwijt, het heeft ons twee uur gekost om in te breken.

Het huis, een chalet die ze geërfd had van haar ouders, vol boeddha's en vishna's staat het, langs alle kanten is er binnen gezeken, de lucht ruikt er naar giftige wierook.

's Ochtends om 7 uur veert ze recht - hoogstens twee, drie uur geslapen - om onverwijd een paar blikken goeiekope namaakredbull in haar kas te kappen. Vijf tot zes halve-liters per dag. In die twee dagen dat ik er was heb ik haar één boterham zien eten. Ongerijpte kaas, ketchup, twee maand over tijd. Zich leeg voelen, krom staan van de pijn, een paar lijnen speed of coke en ze kruipt over de grond. Omdat ze een luxehoer is, maar geen nagel heeft om aan haar gat te krabben. Omdat ze door alle venten ter wereld is afgezeken. Omdat ze alles kwijt is en niemand haar nog komt helpen.

Waarmee?

De pis en de stront komen opkuisen van vijftien smerige katten. Een put komen graven voor een hond die er maar niet in slaagt om dood te gaan. Haar nog een paar liter namaakredbull komen brengen. *Euhm, Dimitri, Freddy, Harry, Danny, hebt gij effe tien minuten tijd.* Een pak sigaretten. Een aansteker. Geruststellende woorden. Een pak rammel.

Ik weet niet hoe lang al zit ze met een of andere Johnny opgescheept. Bijnaam: Johnny Holland. Op een jaar tijd vijftien kilo afgevallen van de dope die hij door zijn neus jaagt, praten gelijk een radio. Een groot ondernemer, de ene keer is het belkaarten, dan auto's, dan videocamera's, dan weet ik veel wat, en daarna ten slotte een berg schulden van 20.000. Zijn laatste grote project: de chemische groep der tropanaalkaloïden. Cocaïne. In die branche boekt hij het minst succes; Johnny is gelijk een bakker die zelf zijn eigen brood opvreet, een hoer die niet verder geraakt dan zich te masturberen.

Om de zoveel tijd slaat Iris op de koude tegelvloer te pletter vanwege het slaaptekort. Johnny heeft haar één keer opgeraapt. Twee uur lang heeft ze op hem staan schreeuwen omdat hij haar niet had laten liggen.

‘Laat mij maar gewoon effe doen, godverdomme Johnny, laat mij gerust. Het kan u toch geen kloten schelen.’

Iris, het bestaan heeft haar opgegeven. Ik heb samen met haar het boek Job gelezen. Drie weken lang zou ik haar onafgebroken proberen filmen.

Om acht uur die avond had Emmanuelle een klant in Zeebrugge. Zij noemt hem gewoon zee. Omdat ze haar auto in de prak hebben gereden, moet iemand haar voeren.

Die iemand is Danny, afhankelijk van het milieu waarin hij zich beweegt ook Ramel of Filip genoemd. Een klein ventje eind in de dertig met lang vettig haar en een snijtand die scheef naar voren uit zijn mond steekt. Hij werkt in een papierfabriek waar geen papier wordt gemaakt, alleen vernietigd. Van zijn twaalfhonderd euro pree in de maand heeft hij zich een Citroën C3 gehaald en volgend week staat er voor de eerste keer een advertentie in de plaatselijke gazet met een foto van zijn stijf geslacht, een zwarte balk voor de ogen en een nieuw gsm-nummer. Hij wil bescheiden beginnen aan honderd euro per uur.

‘Ik en Iris, dat is een situatie van ik help haar en zij helpt mij.’

Hij is haar tijdelijke chauffeur.

Zij heeft hem beloofd zijn uiterlijk binnenkort wat op te kalefateren, want met dat vettig haar en die viezige mee-etters in zijn gezicht zal hij de vrouwen nooit kunnen plezieren, al is het maar om te beffen.

Danny was te laat.

Zee belt af, de afspraak was om acht uur.

Iris loopt zeshonderd euro mis.

Ze had juist haar laatste geld voor sigaretten opzij gelegd.

Tranen.

Gelukkig bellen iets later twee andere klanten. Iemand van Zelzate en iemand van rond Leuven. Om twintig voor acht staan Danny, Filip en Ramel met vier blikken Redbull en twee grote pakken L&M in de badkamer.

We rijden naar de twee klanten. Ik en Ramel filosoferen in een café in Zelzate over het kwaad. Over geloof.

‘s Avonds is er in de chalet te weinig licht om te kunnen filmen.

Ik eet een blik ravioli dat ik nog snel mee heb kunnen ritselen bij een nachtwinkel. Iris heeft wat doeken in een zetel gelegd, zijzelf bivakkeert op een versleten matras naast haar hond opdat hij in haar armen zou sterven. Er hangt stront aan één van mijn dekens, ik lig begraven in een berg katten. Alles stinkt.

Dan. Vijf uur ‘s ochtends. Mijn moeder belt naar Iris, vier keer, zonder resultaat, dan naar mij. Ik neem op.

Een kwartier later staat mijn moeder daar. In het gezelschap van Timothy, drugsdealer en vaste klant van het bordeel waar zij de madame is.

‘Hebt gij sigaretten?’

‘Hebt gij effe vuur?’

‘Dit moet effe opgelost worden.’

‘Ik zijn dood en dood op.’

‘Nu zijn wij hier, dus praat effkes.’

‘Ge gaat dat toch niet filmen, mankeert gij nu iets.’

‘Gij snapt niet waarom ik hier ben.’

‘Wat hebt gij die allemaal wijsgemaakt ondertussen.’

‘Ah.’

‘Mijn naam, verander de namen.’

‘Ah ik mag niet roepen.’

‘Op een rustige manier, kunnen we dit het best oplossen.’

‘Praat jullie, ik wil daar niks mee te maken hebben.’

‘Dit soort situatie’s, ik heb het al vaker mee gemaakt.’

‘Ge liegt niet.’

‘Ik durf zweren, wij waren niet zat, wij zijn er honderd procent van overtuigd dat dat drinken, dat daar meer in zat als dat.’

‘Voor wat zit de Patrick in de gevangenis.’

‘En als mijne zoon hier zit, die maken ze mee kapot.’

‘Gij zijt wel mijn kind, he.’

‘Dat was vodka redbull, maar dat smaakte...’

‘Ik heb daar niks ingekapt.’

‘Ik ben in een gevaarlijk wereldje gestapt om mijn kinderen groot te brengen.’

‘Yes alles is fine, everything is fine, don’t worry.’

‘Iris krijg ik es heel effe vuur.’

‘But not now, I can’t talk now, I am talking now.’

‘Ik zijn steendood kapot alstublieft.’

‘Zeg nu godverdomme niet dat ge moe zijt, als ik van u was, ik zou de laatste gram energie uit mijn lijf halen om dit op te lossen.’

Het ziet er naar uit dat mijn moeder hier als een volledig losgeslagen in de goedkope cava verzopen psychotische hond die vliegen vangt staat te schreeuwen op haar vriendin.

Ik moet meekomen. Een minuut kost het mij om mijn spullen bij elkaar te pakken. Ik word in een auto geduwd. De camera loopt. Ik had hem opzij gezet, maar hij stond de hele tijd aan.

De autorit van de chalet in het Stropersbos naar de nachtclub *Cinderella* is als een rit door een onderaardse tunnel. De buitenwereld lijkt volledig vacuum getrokken. De lucht niet vervuild, zelfs niet door één enkel atoom, in zekere zin is zij afwezig. De buitenwereld is koud en gelaten. Onschuldig. Volstrekt onschuldig.

Onderweg legt Timothy, drugsdealer en vaste klant van het bordeel waar mijn moeder de madam is, het verhaal dat hij twee uur eerder aan mijn moeder had verteld opnieuw uit. Het verhaal dat de aanleiding vormde voor mijn repatriëring.

Johnny Holland, de vriend van Iris, de pseudo-crimineel die geen geld had voor een eigen huis en daarom maar mee in de chalet was gaan wonen, had een paar maanden geleden van een zekere Chris voor vijftienhonderd euro aan coke afgenomen. Dertig gram, bestemd voor de verkoop, onversneden. Dat laatste hadden ze hem natuurlijk wijsgemaakt, in werkelijkheid had hij voor meer dan de helft inositol, lidocaïne en bakpoeder in zijn handen. Het is niet duidelijk wat er vervolgens met die dertig gram gebeurd is. Chris is voor de rest weinig belangrijk, hij is slechts de koerier van een zekere figuur die zich kale Patrick laat noemen.

Op het eind van de rit heeft Johnny Holland dus een schuld van 1500 euro bij kale Patrick.

Een paar maanden voor mijn komst besluiten kale Patrick en Timothy de chalet in het Stropersbos te visiteren. Om niet met lege handen te arriveren had Timothy een fles wodka bij en kale Patrick een *Browning Buckmark*. Klein kaliber, maar wel met een extra lange loop. Gecombineerd met de gebruikelijke overpenetratie van 9mm

patronen is het met zo'n pistool mogelijk, in het geval dat er twee mensen vlak achter mekaar staan, een kogel te besparen.

Iris en Johnny leven allebei nog.

Kale Patrick, er wordt van hem verteld dat hij ooit iemand levend heeft gevild, maar hij is niet zo dom om iemand voor vijftienhonderd euro overhoop te knallen.

Bovendien was hij voortvluchtig.

Het moet in ieder geval een amusante avond geweest zijn voor die twee. Met Iris gratis naar de kamer. En eindelijk een manier om Johnny Hollander, die verschrikkelijke lul die u de oren van uw kop zaagt over zijn mislukte projecten, stil te krijgen.

Een half uur laten rijden kale Patrick en Timothy net na de afslag te Moerbeke met hun BMW5 tegen een boom.

Timothy kwam er vanaf met wat schrammen en een dure taxirit.

Kale Patrick niet, zijn linkerlong was geklapt en hij had een nekwervelfractuur opgelopen. Nog voor de halskraag verwijderd kon worden, werd kale Patrick overgeplaatst naar Leuven-Centraal. Een paar weken daarvoor was hij daar met succes ontsnapt.

Criminelen rijden niet tegen een boom omdat God dat nu eenmaal wil. Als een voortvluchtige crimineel tegen een boom knalt, dan valt dat iets of iemand te verwijten. Er moet en zal sprake zijn van menselijk verderf, van kwaad opzet.

Liquide bijvoorbeeld. Vloeibare ecstasy.

Had die wodka-Redbull niet al een raar bijmaakje?

Wie had die drankjes ingeschonken, de hoer of de Hollander?

Was het wel liquide, of een soort slaapmiddel?

Was dit dan hun idee of waren ze meer van plan?

Het soort gedachten dat door kale Patricks hoofd spookten toen hij verveeld naar spelletjesprogramma's lag te gapen van op zijn ziekenhuisbed in Zelzate. Gedachten die eerst vloeibaar waren, maar stolden en de vorm aannamen van ontegensprekelijke feiten.

Een paar weken voor mijn komst had zich in de chalet een figuur gemanifesteerd die nooit specifiek kon worden geïdentificeerd dan aan de hand van de achteraf door Iris zelf geleverde omschrijving: *de man met de bijl.* Aan diens bezoek is het gelegen dat er van het toilet op het eerste verdiep niet veel meer overschiet dan een paar scherven en dat meer dan de helft van de ramen op het gelijkvloers vervangen zijn door spaanplaten.

Criminelen kennen geen rechtspraak.

Ze kennen alleen de wet. Een wet die zonder uitzondering wordt nageleefd.

Ook wanneer de uitvoering van die wet uitbesteed moet worden. Gelijk een kleine zelfstandige die naar het incassobureau of een deurwaarder loopt als zijn factuurdatum is verlopen. Misschien was de man met de bijl wel zo'n deurwaarder. Alleen lieten Johnny en Iris op dat moment verstek gaan.

Mijn moeder was mij in een vlaag van hysterie en paranoia bij Iris komen weghalen omdat ze bang was dat het verhaal van de man met de bijl een vervolg zou krijgen. Dat ik getuige zou zijn van gebeurtenissen die geen getuigen verdragen.

Aangekomen in de Cinderella hangt ze rond mijn nek. Ze weent luidruchtig.

Zeven uur 's ochtends. Er zijn nog twee meisjes. Helena, een Griekse die al vanaf haar veertiende op de Aarschotstraat in Brussel achter het raam stond en nu hier in de Cinderella, op krukken, omdat ze geprobeerd had van haar vent te ontsnappen met aaneengeknoopte lakens, van van vier hoog, en haar lakens waren te kort, zodat ze op het laatste stuk haar rug op vier plaatsen gebroken heeft. De andere heet Vatana, een Indische die tot ze aan de coke was geraakt danseres en actrice had willen worden in Londen. Nu zit ze hier in het Waasland oud te worden. Hoe ze hier ooit verzeild is geraakt, is mij niet bekend, ik weet alleen dat Vatana toevallig ook de naam is van een meubelzaak op de industrieweg in Paal. Maar dat heeft hier niks mee te maken.

'How emotional', zegt ze.

Mijn moeder kijkt haar aan met ogen als om haar dood te steken.

Er daagt mij iets. Bij wijze van ontbijt schenk ik een Talisker in en steek ik een sigaret op.

Even een kleine berekening. Kale Patrick heeft levenslang gekregen voor moord. In België komen levenslang gestraften na tien jaar in aanmerking voor voorwaardelijke invrijheidstelling. Gemiddeld komen delinquenten na elf tot twaalf jaar weer vrij. Kale Patrick zit sinds 2003 opgesloten, tussen eind 2011 en 2012 was hij voortvluchtig, maar omdat er in België geen extra straffen rusten op ontsnappingspogingen, de menselijke vrijheidsdrang valt immers niet te onderdrukken, kunnen we dus verwachten dat kale Patrick pas over twee tot drie jaar op vrije voet is.

Als hij een afrekening beraadt, moet hij dus nog twee tot drie jaar wachten voor hij het recht weer in eigen handen kan nemen.

Laten we zeggen dat de kans dat kale Patrick zich op gewelddadige wijze van zijn verbittering wil louteren via een een handlanger of een willekeurige huurmoordenaar tien procent beslaat. Een willekeurig getal, ik zeg maar iets. En laten we zeggen dat die kans uitgesmeerd moet worden over de tijd die hij nog moet zitten. De kans op wraak na zijn vrijlating laten we buiten beschouwing.

Een gebrekkige en speculatieve vorm van statistiek, maar toch. Ik was van plan Iris drie weken lang te filmen. Vijf dagen in de week, langer valt het in die heksenketel niet uit te houden. Dat maakt dus vijftien dagen op, voor het gemak, twee en half jaar, dus negenhonderddertien dagen. Dat levert een kans op van nul komma zes procent. Gedeeld door tien is nul komma nul zes procent. De kans dat ik in het geval kale Patrick zijn wrok verwerkelijkt ik de toevallige getuige en misschien zelfs toevallig slachtoffer zou zijn van een moordaanslag nul komma nul zes procent.

Vatana, de hoer uit India, vraagt mij waarom ik de afgelopen twee nachten in Iris haar zetel heb geslapen.

Ik leg haar uit dat ik een film aan het maken ben.

‘The story is quite simple. There was this woman in the land of Belgium whose name was Iris, and that woman was perfect and upright, a woman who feared God and turned away from evil. So there were born unto her fourteen cats, and a beautiful labrador. The woman was very fortunate, she owned a beautiful chalet in the stropersforest of Stekene and she was so gifted and lascivious she made thousands and thousands of euros pleasing different men all over the country with here Tantra massage techniques. This woman indeed, was the greatest of all women in Belgium.

But one day, all angels, the children of God, and Satan, the fallen one, have to present themselves before God. And the Lord speaks unto Satan: ‘Whence comest thou.’ Van waar zijde gij? And Satan speaks unto the Lord: ‘From going to and fro in the earth, and from walking up and down in it.’ Van rond te zwerven en rond te dolen op aarde. Again God speaks unto Satan: ‘Hast thou considered my servant Iris, that there is no whore alike on earth, a perfect and upright prostitute, one that feareth God and turned away from evil.’ Then Satan answered the Lord: ‘Doth Iris fear God for nought? Thou hath blessed the work of her hands, but put forth thine hand now, and touch all that she hath, and she will renounce thee, she will curse thee to thine face.

Ge zoudt haar es wat moeten treiteren. Zien of ze u nog zo graag heeft.

Then three of her friends come to console her, Danny, Filip and Ramel. They sit with her on the ground for seven minutes without speaking. After seven minutes they smoke a cigarette. In the car, driving her towards a costumer Danny, Filip and Ramel defend the idea truly innocent people do not suffer. What is inflicted upon Iris is a punishment for the faultiness of her own acts and words.

She’s a whore. She’s on drugs. She fucks the wrong men.

Everything happens with a reason.

God gives and God takes.

Iris bursts out in tears, she can hardly breath, but she keeps defending her own innocence. She looks up to the sky, right through the roof of the Citroën C3 and she defies the randomness of Gods decisions.

Then God appears in a thunderstorm, right on the middle of the E34 between Zelzate and Sint-Gillis Waas. He reapproaches Danny, Filip and Ramel for the corruption of their ideas. Then He offers Iris a free pack of cigarets to get her through the night.

‘Wow, wow, I am so impressed. Such a beautiful story, it almost makes me cry,’ zegt Vatana. En ze meent het want haar ogen zijn nat van het traanvocht.

The thing is. What about evil? Why do people suffer? Why do innocent prostitutes like Iris suffer.

Where does the devil live?

Bebroedt hij ons eigen vlees en bloed?

Of houdt hij zich op in de wereld?

Schuilt het kwaad in ons, of in de omstandigheden rondom ons?

‘Wow, wow,’ zegt ze opnieuw. ‘What a lovely guy,’ tegen mijn moeder. ‘I love your son.’

Dan weer tegen mij: ‘I don’t know, such a difficult question.’

Ik denk, ik denk dat de wereld tragisch is. Ik denk dat in de grond het kwaad in de omstandigheden schuilt, dat het de grenzen van ons eigen doen en laten overschrijdt. Het kwaad dat overkomt ons. Er is geen reden voor. De mens is in de eerste plaats onschuldig.

‘I do not agree.’ Ze drinkt nog eens van haar glas cava en smeert dan haar lippen in met speeksel.

‘The world is not bad, it’s the people in it. The world is beautiful. The world is inside us.’

En ze herhaalt zichzelf nog een paar keer: ‘The world is inside us.’

‘What do you say?’ Mijn moeder met enige vertraging terwijl ik ondertussen even was gaan kakken.

‘I love your son, he is so intelligent.’

‘You be careful.’

‘What do you mean.’

‘You touch my son en het zal uw beste dag niet zijn.’

‘What is wrong with you. I just said I love your son.’

‘Laat mij gerust.’

‘No, I won’t leave you. You’re being nasty.’

‘And you are manipulatief.’

‘I love your son.’

‘You don’t love my son. You love nobody, you just fuck.’

‘Why do you hurt me?’

‘Because, because gij zijt godverdomme niet honest.’

‘I love him, why wouldn’t I be honest about that. He is so fucking smart, he just explained what he was doing with Iris.’

‘Hij zit hier vijf minuten, op vijf minuten tijd kunt ge niemand *loven*. It was dangerous, don’t you understand. Die stoeme film, die stoem historie was not important.’

Ik en Timothy kijken elkaar in het gezicht. Twee hoeren die om acht uur ‘s ochtends elk met twee flessen cava in hun kas elkaars ogen beginnen uit te krabben. We lachen.

‘Stop laughing,’ zegt Vatana tegen Timothy, ‘what the fuck are you laughing about. Go and get me some cigarets. Now.’

‘Ah,’ mijn moeder, ze houdt een lange diepe toon van herkenning aan. ‘Dominant, look how dominant she is.’

Vatana’s eerste tranen beginnen op te wellen. ‘He just explained it to me, that was all. He talked about the film. And I didn’t fully understand, but I felt it. I felt something you see.’

‘Een vinger op mijn zoon en ik stamp u hier buiten.’

Ik en Timothy gaan in een nabijgelegen tankstation een paar pakken L&M halen en broodjes met kipcurry. Timothy geeft vijfentwintig euro uit aan koffiekoeken. Bij terugkomst is Vatana aan het janken als een kapotgeslagen lavabo.

‘I am so depressed. Why do people do this?’

‘Do not tell me dat ge depressief zijt. Ik geloof u niet.’

‘I just want my mother now, someone from my family. I just want you to give me hug. Just a hug, that’s all.’

‘Act normal.’ Ze wendt zich tot Helena, de Griekse op krukken: ‘Zij eerlijk, ik heb toch altijd normaal gedaan tegen dat mens. Dat ze mij gerust laat, dat ze haar eigen onder controle houdt. Die moet mij hier niet beginnen *huggen*. Dat ze op een ander gaat bleiten.’

Vatana maakt aanstalten om te vertrekken. Ze commandeert Timothy als een afgezette en waanzinnig geworden keizerin. Hij gaat haar jas halen.

Mijn moeder eindigt met de woorden: ‘Het is nu dat ge ze moet hebben. Nu is ze emotioneel en zwak. Gij hebt wat dat ze nodig heeft. Duw er al gauw een paar lijnen dope in en ze is helemaal van u. Ik hoop dat ge haar goed pakt. Als ik van u was, ik zou er nog een paar uur goed mee rammen. Dat ze helemaal bloedt en openligt.’

3.

De slotscène. Op zestien April 2012 bezocht ik Leuven-Centraal, ik sprak kale Patrick achter glas, in de gewone bezoekersruimte werd hij niet toegelaten. Het was die dag prachtig weer, maar ijzig koud.

Hij sprak snel, de spieren in zijn hoofd leken gerafeld, ze bewogen alle afzonderlijk, los van elkaar. Hij sprak niet in zinsverband. Ik heb slechts een klein aandeel van zijn woorden kunnen noteren. De rest ben ik vergeten. Aan het gesprek heb ik geen enkel genoeg beleefd.

Een fileermes.

Een patattenmes.

Gele plasticen handschoenen.

De realiteit is een ziekte

zonder oorsprong,

waar wij allemaal aan lijden.

Een fileermes.

Een patattenmes.

Gele plasticen handschoenen.

Angel.

volledige naam Lirim Engjell.

Vrijheid. Engel.

Belangen die tegenstrijdig

zijn met die van een ander.

De kale Patrick die kan dat,

dus ik kan dat ook.

Hij kende de regels.

Hij heeft ze overtreden.

Ik had hem verdoofd.

Ook toen hij wakker werd,

hij heeft er niks van gevoeld.

Heb hem achteraf in een peignoir

gedraaid en naar zijn maten gestuurd.

*Zat zijn en met uw bakkes
klets op de rand van het trottoir
Van de trap donderen terwijl
uw wijf met een natte foef
in bed ligt te wachten.
Getrouwd zijn met een vent
die snurkt als een varken
en u de ganse nacht
in zijn slaap ligt uit te schijten.
Weet ge wat echt gruwelijk is.
De meeste mensen,
wat die dag in dag uit zien
en meemaken, dat is gruwelijk.*

*Ge vraagt mij naar dat boek,
ik heb het gelezen.
De mens en zijn beproeving.
De klacht tegen het bestaan.
Mensen zijn wormen,
wormen zonder darmen,
bacteriën zonder inwendige organen.
Langzaam en zonder enig besef,
vreten ze mekaar op.
Ze verteren mekaar
in verzuurde alcool,
de restanten van afhaaleten.*

*Iris, ze ziet naar de lucht,
een hemel vol malheur,
zonder haar kop te laten hangen.
Ze vecht terug,
met het grootst mogelijk respect
voor haar tegenstander.
De wereld, het bestaan op zich.*

*Een bak wormen,
op de rand zit vergif.*

*Ik geloof het niet.
Ik geloof niet in een God die teruggeeft,
wat dat hij heeft afgepakt.
De grootste crimineel is God,
omdat hij besloten heeft
dat wat er is er is
en dat wat er niet is er niet is.
Ze moet haar eigen beslissingen pakken.
Er valt niks te klagen en te zagen.
Ge kunt niet naar de grond.*

*Stel,
ik had iemand gestuurd,
om die hoer en die Hollander
uit de weg te ruimen.
Ooit bij familie,
nonkel, paar collega's,
en er stappen vier Bulgaren binnen.
Het kwaad is een beslissing:
schiet ik of schiet ik niet,
blijf ik of vlucht ik,
vergeef ik of straf ik?
Mijn nonkel niet kunnen redden.
Maar ik heb teruggeschoten.*

*Ge vergist u in één ding,
Michael.
Ge kunt pech hebben.
Maar nooit kunt ge uw handen wassen.
Ge kunt niet vluchten,
noch uw straf ontlopen.
Niemand is onschuldig. Niemand niet.*

April, 2012.